

Bowling Vereniging Haarlem maakt zich op voor een verhuizing

'Het gaat ons om de bowlingbaan'

REPORTAGE

Elke week, al jarenlang met elke bal op jacht naar een strike . Foto's United Photos / Rob van Wieringen

Frenk Klein Arfman

Bowlen is zo ongeveer de enige sport die recreatieve beoefenaars beleven in andermans schoenen. Anders is dat voor de serieuze bowlers, die hebben hun eigen schoenen, bowlingballen en attributen. Zoals Bowling Vereniging Haarlem, die Bison Bowling aan de Orionweg al jaren als 'bowlinghuis' heeft.

HAARLEM Het grootste verschil tussen recreatieve bowlers en die van een heuse bowlingvereniging? De 22-jarige Lente, medewerkster van Bison Bowling, hoeft niet lang na te denken: „Ze zijn rustiger en drinken minder bier.”

Niet alleen zijn ze rustiger, ze vragen doorgaans ook of de muziek wat zachter kan. Want ja, als je er vol voor gaat om een hoop strikes en spares te gooien is concentratie wel een belangrijk dingetje.

Het is maandagavond, een van de vaste bowlingavonden van de bowlingvereniging. Deze telt 180 leden, reden waarom er zelfs twee bowlingavonden nodig zijn om alle leden een balletje te kunnen laten gooien. „We spelen op de maandag- en woensdagavond”, vertelt

voorzitter Peter Schweitzer (74). „En dan is er op zaterdag nog de mogelijkheid om te trainen.” Hij noemt het een dure sport. De baanhuur en contributie vallen nog mee, maar een beetje serieuze bowler heeft zijn eigen bowlingballen. En die kosten al snel rond de 300 euro per stuk. „Sommigen hebben er wel zes. Die nemen voor elke baan een andere bal mee.”

Olie

Er volgt een kort lesje bowlen. De gemiddelde bowler zal het steevast ontgaan, maar op de baan ligt een vettig olielaagje. De effecten van dat laagje kan per baan of zelfs per avond verschillen. En de geoefende bowler zoekt per avond de bal uit die het best rolt over die specifieke olielaag. Bovendien kunnen de bowlers hun laatste pasje bij de aanloop voor de worp ook fijn een klein stukje glijden door die vettige laag. Noodzakelijk, vinden Astrid Brouwer (63) en Janny Spiering (67). „De laatste pas is een glijpas. Maar vandaag lukt het nog niet om lekker te glijden.” En dus wordt er iemand bijgeroepen die de baan even oppoetst. De twee dames genieten van het bowlen. „Het samenzijn, de sport... Jezelf steeds weer wat verbeteren. We doen het al twintig jaar en het blijft leuk. Je blijft lekker bezig, hebt sociale contacten en je staat droog.” Qua drank? De dames, in koor: „Nee, qua regen.” Ze wijzen een baan verder, waar een tachtiger aan het bowlen is. „Ze speelt nog wekelijks. Ja, ze glijdt wat minder, maar gooit nog altijd een aardig balletje, hoor. Je kunt lang doorgaan met deze sport.”

Overigens, ook belangrijk: praat nooit over kegels tegen bowlers. Dat roept gelijk kerstman-achtige reactie op: „Ho, ho, ho!!!” Pins heten die dingen die je om moet gooien.

Onderlinge competities

Binnen de vereniging zijn de leden verdeeld in teams die onderling competities spelen. Jannie en Astrid maken deel uit van The Pinkies. „Wij bowlen in de B-klasse. Afgelopen jaar zijn we bijna gepromoveerd naar de A-klasse. Maar gelukkig is dat niet gebeurd, want dan waren we gelijk weer gedegradeerd, haha.”

Medewerkster Ryanne heeft zojuist de baan wat opgepoetst. Jannie en Astrid zijn weer fijn aan het glijden bij hun laatste pas. Ze vertelt hoe serieus veel bowlers van de vereniging bezig zijn met de sport. „Ze hebben eigen handschoenen, eigen schoenen en eigen ballen. Ze nemen het heel serieus.” Ze heeft al wat vreemde dingen zien gebeuren op de bowlingbaan in de tien jaar dat ze hier werkt. „Alles wat je wel eens in filmpjes voorbij ziet komen, is ooit ook hier wel eens gebeurd. Je doet je best om alles in de gaten te houden, maar soms ben je er gewoon niet op tijd bij.” Ze herinnert zich een jongen die zich had voorgenomen een bowlingbal richting de pins te koppen. „Ik was er net niet op

tijd bij, stond te ver weg. Tja, hoe verzin je het.” Het resultaat? „Hoofdpijn en geen pin om.”

Kimberly is, als 35-jarige, een van de jongere bowlers van de vereniging. Om haar pols draagt ze een indrukwekkend 'apparaat', dat oogt alsof er ook een zakmes, een flesopener en een kompas in verborgen zouden kunnen zitten. „Nee hoor, het is gewoon een stevige band ter ondersteuning van mijn pols, waar ik een blessure aan heb.” De verpleegkundige bowlt om te ontspannen. „Het is gezellig en je speelt individueel, maar ook als team.”

Rare ballen

Naast haar staat een man die een beetje rare ballen heeft. Die hebben namelijk maar twee gaten. Aad (72): „Dat vind ik prettiger gooien. Geen gat voor de duim, alleen voor twee vingers.” Mogen anderen met zijn ballen gooien? Het is een vraag die plots heel anders klinkt, zodra je het hardop uitspreekt. Maar Aad lacht en antwoordt serieus: „Bij hoge uitzondering. In principe gebeurt dat nooit, want alle ballen zijn op maat gemaakt.”

Bison Bowling Haarlem is het 'bowlinghuis' van Bowling Vereniging Haarlem, en daarvoor Claus Partyhouse. Bij elkaar bowlen ze hier al tientallen jaren. Eric Kok (65) was ooit, zo'n veertig jaar terug, de op een na beste bowler ter wereld. Maar nog altijd jaagt hij op strikes. „Bij bowlen is er altijd een uitdaging. Het blijft leuk om te doen. Bij bowlen moet je gevoel hebben voor de bal, koelbloedig kunnen zijn, rustig blijven en je goed kunnen focussen. De laatste jaren is power wat belangrijker geworden, net als bij zo ongeveer alle sporten.”

Doordat met handicaps wordt gespeeld, kunnen mindere bowlers toch prima tegen betere bowlers spelen. Die handicap houdt rekening met het gemiddelde dat een bowler gooit en zet dat af tegen het getal 220. Het verschil tussen dat gemiddelde en 220 is de handicap. Iemand die 220 als gemiddelde heeft, heeft dus een handicap van 0. Terwijl iemand die gemiddeld 150 gooit een handicap van 70 heeft. Bij de eindscore van een potje bowlen worden de handicaps opgeteld. Althans, de verslaggever meent dat te begrijpen, nadat het hem meerdere malen is uitgelegd.

Bowlen is bowlen

Sommige leden bowlen hier al vanaf het moment dat de deuren opengingen. Hier werden zelfs uiteindelijke huwelijken in de steigers gezet. Rinus Melchior speelt bijvoorbeeld al ruim vijftig jaar op deze baan. „Ik woonde hierachter. Ik heb het gebouwd zien worden, ik dacht in 1969 of zo...” Hij zag het ook veranderen. „In eerste instantie waren er twaalf banen, later werd er een stuk parkeerplaats bij getrokken en kwamen er meer banen. Ik meen dat dat rond 1982 was.”

Vinden ze het lastig dat de bowlingbaan gaat verhuizen komend jaar? „Nee, eigenlijk niet. Qua bowlen maakt het voor ons niets uit. Het gaat ons om de baan. Ja, na zoveel jaren is dit wel nostalgische grond voor ons, maar bowlen is bowlen. En het is maar een paar honderd meter verderop hoor. Al zal ik in na de verhuizing uit pure gewoonte misschien nog wel eens automatisch hierheen fietsen.”

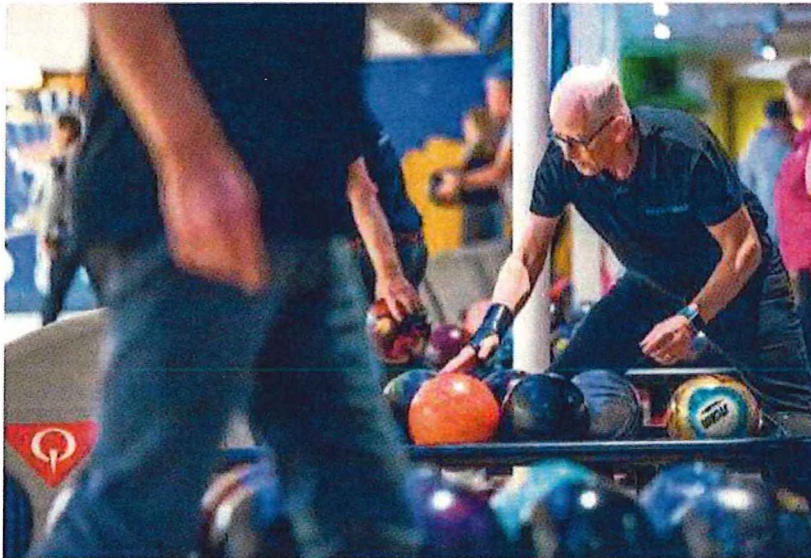
Excuus

Ook voorzitter Schweitzer heeft geen problemen met de verhuizing. „Ik weet zeker dat de banen top zullen zijn. Alles zal gelijk wat worden opgefrist en verbeterd, lijkt me. Dus dat is alleen maar positief.”

Hij is vooral benieuwd naar de verdere indeling. „Hier hebben we wat eigen plekjes, waar we veilig onze spullen kunnen stallen bijvoorbeeld. Het is even afwachten hoe dat daar is. Maar dat zal zeker goedkomen.”

Met 180 leden is de vereniging 'stabiel'. „Af en toe sluit ergens een bowlingbaan en dan krijgen we er soms wat leden bij. Jeugd is een dingetje. Ze zijn er wel, maar minder dan vroeger. Tja, de jeugd is moeilijker te porren voor al het verenigingsleven tegenwoordig. Teveel afleiding, denk ik.”

Een voordeel heeft de verhuizing overigens zeker. Schweitzer, lachend: „Bij een bowler is een slechte worp nooit zijn eigen schuld. Het ligt altijd aan de baan, of aan de bal. Of aan wat lawaai.” Dus een heel nieuwe bowlingbaan, dat zorgt in ieder geval een tijdje voor een prima excuus na een slechte worp.

Erik Kok, ooit de nummer twee van de wereld.

Janny (links) en Astrid (recht); 'Je blijft lekker bezig'